

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 229.372 van 27 november 2014
in de zaak A. 210.885/XIV-35.356

In zake :

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Benoit Dhondt
kantoor houdend te 2060 Antwerpen
Rotterdamstraat 53
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1000 Brussel
Koning Albert II-laan 26A

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 27 november 2013, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 112.666 van 24 oktober 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.174 van 23 december 2013.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 'tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State'.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 oktober 2014.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Benoit Dhondt, die verschijnt voor verzoekster, en attaché Kristine Goossens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster komt op 1 april 2012 België binnen en verklaart zich op 2 april 2012 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 12 maart 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 12 april 2013 tekent verzoekster tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest

van 24 oktober 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Tweede middel

Standpunt van de partijen

4. Verzoekster werpt in een tweede middel de schending op van artikel 1 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, (hierna: het vluchtelingenverdrag) van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 samen met artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950, (hierna: het EVRM) en van artikel 149 van de Grondwet.

Verzoekster voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de punten 2.5.12.8 en 2.5.12.9 van het bestreden arrest oordeelt dat uit de lezing van haar verklaringen enkel blijkt dat zij beweert gehuwd te zijn met een man die zij niet bemint, doch niet dat zij werd mishandeld of achtergesteld en dat niet blijkt dat haar man gewelddadig was voor zijn echtgenotes.

Vervolgens citeert verzoekster uitgebreid haar verklaringen uit het eerste gehoor op het commissariaat-generaal. Zij heeft ook in het beroepschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerd aan een bloederige ingreep onderworpen te zijn geweest gedurende haar huwelijksnacht, waarna haar echtgenoot haar die nacht en de twee opeenvolgende weken tegen haar wil heeft gepenetreerd om het dichtgroeien van de wonde te beletten.

Noch de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben die verklaringen op hun geloofwaardigheid onderzocht of ze in rekening genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft integendeel in de twee hierboven aangehaalde punten geoordeeld dat verzoeksters verklaringen niet aangeven dat zij ooit door haar echtgenoot werd mishandeld. Volgens verzoekster maakt een dergelijke vorm van verkrachting nochtans een daad van vervolging uit en heeft zij met haar verklaringen aangegeven al eerder aan vervolging onderworpen te zijn geweest in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Op grond van deze bepaling vormt de reeds ondergane vervolging of schade een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoekster verwijst ook naar een arrest van het EHRM van 9 maart 2010 betreffende de omkering van de bewijslast bij een schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar verklaringen volledig heeft miskend terwijl zij dienaangaande een motivering en een beoordeling mocht verwachten. Zij acht derhalve de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden. Omwille van de omkering van de bewijslast op grond van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet en bij gebrek aan antwoord betreffende verzoeksters eerdere genderspecifieke vervolging, had zij als vluchteling moeten worden erkend.

In punt 2.5.13.11 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat geen risico op herbesnijdenis uit de neergelegde documenten kan blijken. Die praktijk zou in Guinee ongebruikelijk zijn, behalve indien de besnijdenis niet "voldoende" is gebeurd. Zoals het EHRM ook met betrekking tot artikel 3 van het EVRM heeft gesteld, volstaat zulke stelling niet doch moeten de asielinstanties aantonen dat de ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoekster heeft op 26 augustus 2013 aanvullende informatie aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bezorgd betreffende het risico op herbesnijdenis.

Verkrachting en genitale verminking vormen niet enkel vervolging maar ook een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, die tevens een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudt. Het bestaan van een reëel gevaar moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan men kennis had of moest hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing en de motieven dienaangaande moeten worden opgenomen in de beslissing.

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest heeft geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering betreffende haar gedwongen huwelijk, zodat evenmin kan worden aangenomen dat zij tegen haar wil seksuele betrekkingen met haar echtgenoot heeft gehad. Verzoekster kan zich niet beroepen op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet omdat het daarin vastgelegd weerlegbaar vermoeden pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade is aangetoond overeenkomstig artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

Wat de door verzoekster in het verleden ondergane besnijdenis betreft, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat zij geen vrees dient te koesteren omdat zij deze traditionele praktijk reeds heeft ondergaan en herbesnijdenis blijkens de beschikbare informatie erg ongebruikelijk is, tenzij de besnijdenis niet goed of niet voldoende is gebeurd. Het bestreden arrest voldoet wat dat betreft aan de vereisten van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

De door verzoekster geciteerde passages uit het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse zaken hebben betrekking op vrouwen die, anders dan verzoekster, slechts in een lichte vorm besneden zijn. Daarom hoefde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens de verwerende partij deze informatie niet in zijn beoordeling te betrekken. In de mate dat verzoekster haar standpunt herhaalt en uit de door haar aangebrachte

informatie citeert, is de verwerende partij van oordeel dat verzoekster een nieuwe beoordeling van haar vrees voor herbesnijdenis vraagt die de grond van de zaak raakt.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt toe dat de geloofwaardigheid van het al dan niet gedwongen karakter van het huwelijk niet de plausibiliteit van de aangehaalde gruwelijke verkrachtingen beïnvloedt vermits dergelijke feiten zowel in ongedwongen als in gedwongen huwelijken voorkomen.

Bovendien kan verzoekster bij een eventuele terugkeer wel degelijk het voorwerp van herbesnijdenis uitmaken vermits zij enkel het voorwerp is geweest van wat de verwerende partij een "lichte vorm" van genitale verminking noemt.

Beoordeling

7. Naar luid van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet is het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Deze bepaling houdt een omkering van de bewijslast in, in die zin dat bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade of bij ondergane bedreiging daarmee, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en na eventueel beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met hervormingsbevoegdheid, het tegenbewijs dient te leveren van "goede redenen" om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betwist in het bestreden arrest niet dat vrouwenbesnijdenis een ernstige aantasting is van de fysieke integriteit van de meisjes en de vrouwen waardoor mogelijk zwaarwegend psychisch leed kan worden veroorzaakt en dat de praktijk van vrouwenbesnijdenis wijd verspreid is in Guinee. Hij betwist evenmin dat verzoekster besneden is, noch dat haar dochters niet besneden zijn.

Vervolgens onderzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitgebreid verzoeksters asielaanvraag met betrekking tot het gevaar voor besnijdenis van verzoeksters dochters en voor herbesnijdenis van verzoekster zelf. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt te voldoen aan de criteria van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. Ten slotte acht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet om dezelfde reden ongegrond als de aangevoerde schending van artikel 48/6 van die wet, met name omdat “verzoekster om voormelde redenen niet in aanmerking komt voor de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet”.

Vermits de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door verzoekster ondergane besnijdenis niet betwist en deze op zich als een ernstige aantasting van de fysieke integriteit beschouwt, heeft hij aanvaard dat verzoekster het slachtoffer is geweest van een daad van vervolging of dat zij ernstige schade heeft geleden in de zin van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat de in artikel 48/7 van de vreemdelingenwet vastgelegde omkering van de bewijslast te dezen van toepassing is.

Door echter verzoeksters aanvraag, die een duidelijk verband vertoont met de vervolging of de ernstige schade die zij reeds heeft ondergaan, eerst opnieuw aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet te toetsen en af te wijzen om vervolgens artikel 48/7 buiten beschouwing te laten, precies omdat verzoeksters aanvraag niet aan de artikelen 48/3 of 48/4 zou voldoen, heeft de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de omkering van de bewijslast geschonden. In het licht van de in het bestreden arrest aanvaarde door verzoekster reeds ondergane vervolging of ernstige schade, had de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers moeten uitgaan van het in artikel 48/7 van de vreemdelingenwet vastgelegd weerlegbaar vermoeden en vervolgens pas moeten onderzoeken of er “goede redenen” zijn om daarvan af te wijken. Het tweede middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.

BESLISSING

- 1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 112.666 van 24 oktober 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.**
- 3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van
zevenentwintig november tweeduizend veertien, door de Raad van State,
XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,

kamervoorzitter,

Daniël Moons,

staatsraad,

Carlo Adams,

staatsraad,

met bijstand van

Johan Pas,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques

